

“Δίκαιοι εις τον αιώνα ζώσι” : Γέρ. Κύριλλος Γεραντώνης

/ [Πεμπτούσία](#)

Image not found or type unknown

1. ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Συμπληρώθηκε ήδη ένας χρόνος από την ιερή εκδημία του απλού και πράου, του σεμνού και ταπεινού, του ευγενικού και προσηνού, του ελεήμονος και επιεικούς, του υπομονετικού και γλυκύτατου, του χαριτωμένου και χαρισματικού Γέροντος Αρχιμανδρίτου Κυρίλλου Γεραντώνη, του Πατρός και Καθηγουμένου μας.

Τα εβδομήντα τρία χρόνια της επίγειας βιοτής του ήταν μία γνήσια και αυθεντική μαρτυρία Χριστού. Ήταν μία πορεία που χαρακτήθηκε με την τελεία υπακοή, την ώβειο υπομονή, την άμετρη αγάπη προς τον Θεό και τον άνθρωπο, την ολόθερμη προσευχή.

Άξιος διάδοχος του προκατόχου του, Οσίου Γέροντος π. Ιακώβου, στην θέση του Ηγουμένου και Πνευματικού Πατρός της Ιεράς Μονής του Οσίου Δαυίδ του

Γέροντος, επί είκοσι και πλέον έτη, στήριξε και καθοδήγησε τόσο τους πατέρες της Μονής, όσο και πλήθος άλλων ανθρώπων, που συνέρρεαν από κάθε γωνιά της Ελλάδος και όχι μόνον, σε δύσκολες ώρες λύπης, ασθένειας, πόνου και απόγνωσης.

Ήθελε να μοιράζεται την ευλογία του Αγίου Δαυίδ με όλους, γι' αυτό, παρά τις μεγάλες δυσκολίες, που αντιμετώπιζε εξαιτίας της επιβαρυμένης, λόγω μακροχρόνιων προβλημάτων, υγείας του, συνόδευε με μεγάλη χαρά την Αγία Κάρα του Οσίου Δαυίδ, όπου οι πιστοί χριστιανοί καλούσαν τον Άγιο για βοήθεια και ευλογία.

Αναμφισβήτητα, ο μακαριστός Γέροντας δεν ζούσε για τον εαυτό του άλλα για τον Θεό και τους ανθρώπους, που Εκείνος του εμπιστεύτηκε. Γι' αυτό δεν επέτρεπε στον εαυτό του ξεκούραση, αλλά αναλώθηκε στην διακονία του Θεού και του ανθρώπου. Ακόμη και στο κρεβάτι του πόνου, όταν νοσηλεύονταν στα διάφορα νοσοκομεία, ενώ ψηνόταν στον πυρετό, δεν σταμάτησε την εξομολόγηση και την ακρόαση των προβλημάτων των ανθρώπων και τους καθοδηγούσε με τις φωτισμένες του νουθεσίες.

Κανείς δεν ξέρει πόσο υπέφερε από τα προβλήματα υγείας και τις ποικίλες επώδυνες ιατρικές πράξεις και επεμβάσεις, κατά τα δύο τελευταία μαρτυρικά χρόνια, γιατί όχι μόνο δεν διαμαρτυρήθηκε ποτέ, άλλα ούτε με κάποια σύσπαση του προσώπου του επέτρεπε να φανεί ότι πονούσε. Δεχόταν όλες τις δοκιμασίες αγόγγυστα και με ιώβειο υπομονή, γιατί, όπως χαρακτηριστικά έλεγε: «εγώ με τον Θεό δεν τσακώνομαι». Στην ερώτηση μάλιστα «πως είστε, Γέροντα;», απαντούσε μέχρι τις τελευταίες στιγμές: «Δόξα τω Θεώ καλά, πολύ καλά».

Έχοντας σε όλη την διάρκεια της επίγειας πορείας του ισχυρούς αρωγούς και οδοδείκτες τον Άγιο Δαυίδ, τον Μακαριστό Γέροντα π. Ιάκωβο και την «Γλυκιά του Μανούλα», όπως συνήθιζε να προσφωνεί την Παναγία μας, πέτυχε μία άμεση και ειλικρινή, αξιοζήλευτη και αξιομίμητη σχέση με τους Αγίους και τον Θεό.

Φιλόθεος, λοιπόν, και φιλάγιος, φιλόπονος και φιλακόλουθος, φιλάδελφος και φιλεύσπλαχνος, εφάρμοσε πιστά και με συνέπεια το Ευαγγέλιο της αγάπης σε όλη του την ζωή και πολύ περισσότερο τα χρόνια, που εγκαταβίωσε στην αγιοτρόφο Μονή του Οσίου Δαυίδ. «Ταπεινός τη καρδία» φρονούσε τα υψηλά, τα οποία και έβλεπε με τα μάτια της αγνής, παιδιόθεν, ψυχής του, όπως ο ίδιος πολλές φορές μας αποκάλυπτε.

Σε όσους είχαμε την ιδιαίτερη ευλογία να τον αναστραφούμε και να μαθητεύσουμε κοντά του, ο άγιος Γέροντας, αποτελεί φωτεινό παράδειγμα στον αγώνα για την σωτηρία της ψυχής μας. Το κενό που άφησε τεράστιο. Η αίσθηση από την απουσία

του οδυνηρή.

Μεγάλη μας όμως παρηγοριά το ότι η προς όλους αγάπη του μας συνοδεύει πάντα. «Η των πραγμάτων αλήθεια» αποδεικνύει ότι οι υπέρ ημών πρεσβείες του προς τον Κύριον της Δόξης, Εκείνον, που τόσο πολύ σ' όλη του τη ζωή αγάπησε, είναι συνεχείς και αδιάλειπτες.

Ευσεβής πόθος μας ήταν, στο Ετήσιο Μνημόσυνο του Μακαριστού Γέροντος μας, να προσφερθεί στους πιστούς, ως ευλογία, ένα εκτενές περί αυτού πόνημα, αλλά τούτο δεν κατέστη δυνατό. Ευχαριστούμε πάντως και δοξάζουμε τον Θεό, που μας αξίωσε να εκδώσουμε, έστω και αυτό, το μικρό τεύχος προς δόξαν Αυτού, εις ένδειξη τιμής, σεβασμού και αγάπης προς το ιερό πρόσωπο του Μακαριστού Γέροντος μας, και προς ωφέλεια των πιστών.

Ελπίζουμε, ευχόμαστε και προσευχόμαστε ο Χορηγός όλων των αγαθών Παντοκράτωρ Κύριος μας, με τις πρεσβείες της Καλής μας Παναγίας και του Οσίου και Θεοφόρου Πατρός ημών Δαυίδ του Γέροντος του θαυματουργού, και τις ευχές των μακαριστών αγίων Γερόντων Ιακώβου και Κυρίλλου να μας βοηθήσει να προβούμε και στη νέα έκδοση.

Στην έκδοση αυτή που ήδη ετοιμάζεται και η οποία ελλείπει χρόνου έχει καθυστερήσει, καταγράφεται κατά πλάτος ο πολύτιμος πνευματικός θησαυρός της ενάρετης ζωής, των θείων εμπειριών αλλά και των ισχυρών δοκιμασιών του Γέροντος καθώς και των θεοσόφων διδαχών του.

Θα συμπεριληφθούν επίσης και οι μαρτυρίες πολλών άλλων ακόμη αδελφών μας που είχαν την καλωσύνη να τις καταθέσουν στην Ιερά Μονή μας για το πρόσωπο του Γέροντος, ώστε και δι' αυτών να δοξασθεί το Πανάγιο Όνομα του Θεού και να προστεθεί πίστη στους ανθρώπους.

Θερμότατα ευχαριστούμε τον Σεβασμιώτατο Ποιμενάρχη μας κ.κ. Χρυσόστομο διά την παροχή της σχετικής ευλογίας και διά την προς ημάς εν γένει πατρική στοργή, στήριξη και αγάπη του.

Ευχαριστίες, επίσης, εκφράζουμε και προς τις αδελφές του τυπογραφείου «Μέλισσα», για την πολύτιμη βοήθειά τους αλλά και προς όλους τους πνευματικούς αδελφούς που συνέβαλαν στην έκδοση του παρόντος.

Η ευχή του Αγίου Γέροντος να μας σκεπάζει.

Ο Καθηγούμενος της Ιεράς Μονής Οσίου Δαυίδ του Γέροντος

Αρχιμανδρ

2. ΣΥΝΤΟΜΗ ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ ΓΕΡΟΝΤΟΣ

Ο Γέροντας Κύριλλος γεννήθηκε στον Κρυονερίτη της Βορείου Ευβοίας το 1938 και από την μικρή του ηλικία γαλουχήθηκε με τανάματα της Ορθοδόξου Πίστewς.

Προσήλθε στην Ιερά Μονή του Οσίου Δαυίδ του Γέροντος στις αρχές της δεκαετίας του 1960 και εκάρη Μοναχός την 2α Οκτωβρίου 1965 από τον μακαριστό Ηγούμενο της Ιεράς Μονής Αρχιμανδρίτη Νικόδημο Θωμά († 1977), λαβών το όνομα Κυπριανός. Ως Μοναχός διακρίθηκε για την ταπεινώσή του, την υποδειγματική υπακοή του και την διάθεσή του να υπηρετεί τους πάντες.

Στις 27 Μαρτίου του 1971 χειροτονήθηκε Διάκονος στον Ιερό Ναό Γενεθλίου της Θεοτόκου Λίμνης, λαβών το όνομα Κύριλλος και στις 28 Μαΐου 1972 Πρεσβύτερος στην Ιερά Μονή του Οσίου Δαυίδ, από τον μακαριστό Μητροπολίτη Χαλκίδος Νικόλαο († 1975).

Ως ιερομόναχος εξυπηρέτησε την Ιερά Μονή της μετανοίας του, μαζί με τον μακαριστό Γέροντα Αρχιμανδρίτη Ιάκωβο Τσαλίκη († 1991), όπως και τα γύρω χωριά, τα οποία εστερούντο μονίμου εφημερίου. Παράλληλα και για 20 και πλέον χρόνια, μαζί με τον μακαριστό π. Ιάκωβο και τον επίσης μακαριστό Μοναχό π. Σεραφείμ († 2009) κράτησαν την Ιερά Μονή του Οσίου Δαυίδ του Γέροντος και

διηκόνησαν τους αναρίθμητους προσκυνητές της.

Το 1991 και μετά την κοίμηση του μακαριστού Ηγουμένου Γέροντος Ιακώβου Τσαλίκη, εξελέγη με την ψήφο όλης της Αδελφότητας Ηγούμενος της Ιεράς Μονής του Οσίου Δαυίδ και ενθρονίστηκε επισήμως στην Ιερά Μονή από τον μακαριστό Μητροπολίτη Χαλκίδος Χρυσόστομο Α' (†2010) στις 5 Αυγούστου του 1992.

Στα 20 χρόνια της ηγουμενίας του ο π. Κύριλλος, με γνήσιο εκκλησιαστικό φρόνημα και άριστη συνεργασία με τους Μητροπολίτες Χαλκίδος Χρυσόστομο Α' και Χρυσόστομο Β', ανεκαίνισε το κτιριακό συγκρότημα της Ιεράς Μονής, ανεδέχθη δεκάδα και πλέον νέων Μοναχών στην Ιερά Μονή του, πρωτοστάτησε στον τομέα της φιλανθρωπίας και της ελεημοσύνης, ανεδείχθη πνευματικός πατέρας και εξομολόγος αναριθμητών Κληρικών, Μοναχών και Λαϊκών σε όλη την Ελλάδα και ευρύτερα και με οδηγό την υψοποιό ταπείνωση, το αόργητο και πράο του χαρακτήρος του και την ακρίβειά του στα θέματα της Ορθοδόξου Πίστεως, έδωσε την καλή μαρτυρία του Μοναχού και του Ηγουμένου που ζεί για την Εκκλησία και αναπνέει στον χώρο της Ορθοδόξου Λατρείας.

Το τελευταίο διάστημα ταλαιπωρήθηκε από σοβαρά προβλήματα της υγείας του και νοσηλεύθηκε πολλές φορές. Όμως και στο πρόβλημα της υγείας του, έγινε παράδειγμα μίμησης για όλους, αφού το χαμόγελο δεν έλειψε ποτέ από τα χείλη του και η φράση «Δόξα σοι ο Θεός», ήταν η μόνιμη απάντηση σε όσους τον ρωτούσαν για την πορεία της υγείας του, δείγμα ότι εμπιστευόταν ολοκληρωτικά τον εαυτό του στην προστασία του Κυρίου μας Ιησού Χριστού και των Αγίων Του.

Εκοιμήθη εν Κυρίω τις πρωινές ώρες της Παρασκευής του Ακαθίστου στις 30 Μαρτίου 2012 στο Ναυτικό Νοσοκομείο Αθηνών, όπου νοσηλευόταν το τελευταίο χρονικό διάστημα.

Η εξόδιος Ακολουθία του έλαβε χώρα στην Ιερά Μονή του Οσίου Δαυίδ του Γέροντος, την επομένη, Σάββατο του Ακαθίστου με την συμμετοχή δέκα Αρχιερέων και άλλων πολλών Κληρικών και με την παρουσία πλήθους Μοναχών και εκατοντάδων πιστών από την Ελλάδα και το Εξωτερικό, οι οποίοι προσκύνησαν το ζεστό και εύκαμπτο σκήνωμά του και τους οποίους όλους ευχαρίστησε ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Χαλκίδος κ.κ. Χρυσόστομος.